

Мисли за тѣзи дни благатки —
Свѣта му става милъ и драгъ
И този споменъ сладки
Чака идущата пролѣтъ пакъ.

Търново

М. Московъ.

1894 Октомврий

КАКЪ ПРАВЯТЪ КАРТИНКИТЪ?

Драганчо бѣше въ трето отделение, когато баща му го записа да приема дѣтското вѣстниче „Младина“.

Въ единъ сѣботенъ день, Драганчо получи първата книжка отъ това вѣстниче. Него день баща му бѣше отишелъ въ града да купи нѣкои нѣща за въкъщи и, до като се завърне, Драганчо прочете цѣлата книжка.

— Всичко разбирамъ, казваше Драганчо въ себе си, но само едно не можъ да разбера. Учителътъ ни разказва какъ се печататъ, но не ни каза *какъ се правятъ картинките*. — Кого ли да питамъ? — Хж, сѣтихъ се; ще попитамъ мама. — Мамо, извика Драганчо на майка си, която въ това врѣме бѣше сѣднѣла близо до огъня и бързаше да допрѣде кѣдѣлата, — какъ се правятъ картинките?

— Не знаахъ Драганчо, каза майка му, — кога си дойде баща ти, питай него: той все трѣбва да знае.

Слѣдъ малко нѣжните врата се отворихъ и то чѣ Драганчовъ баща си иде. Въ това врѣме Драганчо се притече на сръща му и извика:

— „Тате, вѣстникътъ „Младина“ дойде!“

— „Прочете ли го, Драганчо?“

— „Прочетохъ го, тате, но едно само не разбирамъ; за него питахъ мама, но и тя, като не знае, не можъ и да ми каже.“

— „Какво не разбирашъ, Драганчо?“